

DRUHÝ LETOPOČET

Jetel

Václav
Černocký

DRUHÝ
LETOPOČET

Jetel

Václav
Černocký

Jonathan
LIVINGSTON

Copyright © Václav Černocký, 2025
Cover © Jindřiška Pekárková, 2025

ISBN 978-80-7551-415-8

Prolog

Jakub, kasárna u Dívčic

Ač zarmoucen zprávou o úmrtí, Jakub si říkal, že je to nejšťastnější den v jeho životě.

„Dále,“ ozvala se odpověď na jeho zaklepání.

Nervózně si prohrábl plnovous a vstoupil do svíčkami osvětlené místnosti. Velitel Ambrozy, vysoký šlachovitý muž s knírem, stál u stolu, za kterým seděl vyhublý písař. Na rozdíl od písaře s brkem v ruce se velitel svírající veliký korbel s pivem zdál být dobře naladěný.

„Pane rytíři,“ uklonil se Jakub.

„Jakube,“ přikývl Ambrozy. „Výstroj jsi již odevzdal?“

„Ano, pane.“

„Dobrá, tak už stačí sepsat ještě poslední zatracenej protokol a máme to z krku.“

Písař měl nepříjemný nosový hlas. „Jméno?“

„Jakub Sněžný,“ odpověděl mladík.

„Věk?“

„Sedmnáct let.“

„Bydliště?“

„Město Jetel.“

„Přesněji, přesněji!“

„Pod Bronzovou hradbou, u Májové čtvrti, mlýn na Bělce.“

„Důvod propuštění ze služby?“

„Zemřel mi otec, Jan Sněžný. Byl mlynář. A nyní, po jeho smrti, se nemá kdo starat o mlýn.“

„Vojenská příslušnost?“

„Stý čtvrtý kopinický oddíl královské armády.“

Písař poprvé zvedl zrak od pergamenu a otočil se na Ambrozyho. „Tady udělej svou značku, pane rytíři.“

Velitel odložil již prázdný korbel. Namočil prst v inkoustu a otiskl jej, kam písař ukazoval. Nebylo zrovna obvyklé, aby byl šlechtic negramotný. Jakub ovšem cítil hrdost, že mohl sloužit zrovna pod rytířem Ambrozým, který svůj titul nezdědil.

„Děkuji ti, pane magistře, to bude vše,“ řekl Ambrozy písařovi. Ten si sbalil brk, kalamář, papíry a s mírnou úklonou odešel.

Ambrozy Jakubovi podal listinu a popleskal ho po dobrácké tváři. „Tak seš volnej. Budeš povolán pouze při nejvyšší nouzi. Nechal jsem si tě sem zavolat takhle pozdě, protože už zejtra ráno odjíždí posádka doprovázející králova podkomořího do Zbudova. Odtud to máš už jenom den cesty do Jetelu. Buď zejtra za úsvitu u brány kasáren.“

„Děkuju, pane!“

„Teď to pojď naproti zapít. Jsou tam chlapi vod podkomořího a prej jeden z nich viděl mága, jak zabil

Bertranda Herze v Zapálenym lese. Zatraceně, i když ten neřád určitě kecá, chci to slyšet! Jestli ho kvůli tobě propásnu..." Ambrozy výhruzně pozvedl pěst a poté se zasmál. Popadl Jakuba kolem ramen a táhl ho ze svých vyhrátých komnat do vlezlé zimy, která panovala venku.

Přešli blátivou silnici, jež oddělovala noclehárnu a hostinec. Ambrozy měl po cestě mírné potíže s udržetím rovnováhy. Když vstoupili, udeřil je do chřípí pach nemytých těl a alkoholu. Od krbu se linulo omamné teplo.

„TAK KDE JE TEN CHLAP, KTEREJ VIDĚL MÁGA V ZAPÁLENYM LESE?!“ zahulákal Ambrozy na celý lokál. „ZVU TOHO FRAJERA NA PANÁKA!“

„To byl jeden z těch chlapů vod podkomořího, pane rytíři,“ houkl na něj přiopile mohutný výrostek. „Už tady nejsou. Všichni ti ctihodní pánové odešli do města. Dobře víme kam,“ zasmál se. „Škoda, že jsi ten příběh neslyšel, pane, stál vážně za to. Jestli chceš, převyprávíme ti ho.“

Ambrozy k němu nasupeně přistoupil. „Ty se mnou chceš mít problém, synku?!“

Mladík pobledl. „Ne, pane.“

„Jak dlouho je pryč?“

„Moc dlouho ne, pane.“

Rytíř se k chlapcovi naklonil, div se jejich nosy nedotýkaly. „Tak odsud vypadni a upaluj za nima tak rychle, až se za tebou bude prášit! Vzkaž mu, že pro něj posílám. Přivedeš mi toho chlapa, jinak na cvičišti vypustíš duši. Je ti to jasný? Mrskni sebou, ty šelmo!“

„Ano, pane,“ uklonil se mladík a vyřítil se ven.

Ambrozy se otočil k Jakubovi. „Sedej,“ ukázal ke stolu a sám zaujal místo naproti němu. Kývl na hospodského drobné postavy a za chvíli před nimi přistály dva korbely s pivem. „Bude tě škoda, kluku,“ pravil velitel, když si připili. „Ty jsi dovedl přijmout ránu. A dovedl jsi ji i vrátit. A teď nám dáváš košem jenom kvůli mlýnu. Nebo ne?“ Ambrozy se mračil, ale jeho oči se vesele zaleskly.

Jakub se mírně zarděl. „No, jen kvůli mlýnu asi ne, pane.“

Velitel zřejmě slyšel přesně to, co slyšet chtěl. „Máš tam nějaký děvče, že je to tak? Přiznej barvu! Taky jsem v tvym věku měl...“

Jakub přikývl.

„Jak se jmenuje?“

„Anděla... Andělka.“

„Hmm, Andělka. Pěkný jméno! A jak vypadá?“ Ambrozy se k Jakubovi naklonil a viditelně ožil.

„Má tmavý vlasy a velký hnědý oči.“

„Nádhera, nádhera,“ rozplýval se velitel. „A co,“ mrkl na Jakuba, „je štíhlá, nebo má plnější tvary?“

„Je docela hubená. I když...“ Jakub se napil piva. „Než mě naverbovali... Zkrátka je možné, že teď už bude trochu zakulacená.“

„Sakra, kluku, z tebe bude táta?“ zasmál se Ambrozy.

„Než mě povolali sem, myslela si to.“

„No hrome!“ zabušil rytíř pěstí do stolu. „Tohle si žádá dvě tekuté radosti z destilovaných jablek! Malináku!“

Štíhlý hospodský, který působil spíše jako univerzitní profesor nežli jako majitel putyky, ihned přispěchal s pálenkou.

„Na tvé děcko! Ať je zdravé!“ Ambrozy pozvedl jablkovici a naráz ji vypil.

„Děkuji, pane,“ zachraptěl Jakub, když učinil totéž. Přejel si rukou přes oči, jelikož se mu po přípitku zalily slzami.

„No, můžu ti říct, že ti to trochu závidím,“ zatvářil se velitel nepřítomně. „Mladý je člověk jen jednou. Starej se o ně dobře, ať neskončíš jako já, ctihodný rytíř Ambrozy. Máš-li spřízněnou duši, drž se jí a kvůli ničemu se od ní neodlučuj.“

Ksakru... Maliňáku! Já tady snad chcípnu... Dones nám do druhý nohy!“

„Zase tě budu muset táhnout až k tobě nahoru, že?“ svraštil hostinský mrzutě obočí a už před ně pokládal další dvě štamprle. „Není to sranda.“

„Nebud' drzej,“ probodl ho velitel zlým pohledem.

„To bych si nedovolil. Kdybych pohněval tak významného štamgasta, riskoval bych bankrot.“

„Tak tak...“ usmál se Ambrozy.

Ve chvíli, kdy do sebe naklopili druhou rundu ostrého nápoje, proťal těžký vzduch lokálu chlad z otevřených dveří. Vstoupil onen mladík, kterého Ambrozy před chvilkou vyslal ven. Následoval jej vousatý muž střední postavy v pěkném oblečení.

„Vedu ti králova podkomořího, jak sis přál, můj pane,“ prohlásil výrostek.

Elegantní pán se mírně uklonil. „Ferenc Jakel, k tvým službám.“

Velitel si rozrušeně pohladil knír a s rozpaky se představil. „Abelard Ambrozy... Ech... K tvým službám, pane. Ksakru, já nechtěl...“ Poté se pobouřeně otočil na kluka, který vkusně oděného podkomořího přivedl.

„Nevěděl jsem, že je to sám podkomoří, pane!“ dušoval se hoch.

Ambrozy mu to zjevně neměl za zlé. „Ty jsi ten muž, který vyprávěl historku o mágovi?“ zeptal se Jakela rozpačitě.

„Jo, to budu já,“ povzdechl si podkomoří a stiskl Ambrozyho pravici. „Mohl bych se živit jako komediant. Jakmile se někde rozkřikne, co jsem tenkrát viděl, lidi se na mě slítnout jak vrány na mršinu. Smím si přisednout?“

„Jistě,“ odstrčil mu Ambrozy židli. „Maliňáku!“ udeřil do stolu.

Hostinský k nim přistoupil se skeptickým výrazem. Rytíř Ambrozy objednal pro všechny u stolu pivo a samozřejmě také jablkovice. Jednu pálenku nechal donést i mladíkovi, kterého poslal pro podkomořího. Následně velitel Jakelovi představil Jakuba, přičemž podkomořího zpravil též o očekávaném dítěti.

Jakub přijal od urozeného pána gratulace a pocítil rozpaky. Dosud nikdy neseseděl sám u jednoho stolu se šlechticem, natož se dvěma. Ambrozy byl svým vřelým chováním známý, nakonec pocházel z prostého

lidu, ovšem uhlazený podkomoří, to bylo něco jiného. I Ferenc Jakel však působil vlídně. Jakub usrkl ze svého piva a tvářil se, jako by tam vůbec nebyl.

„Omlouvám se...“ začal Ambrozy, ale podkomoří jen mávl rukou.

„Stejně jsem se s tebou chtěl sejít a osobně ti poděkovat, pane rytíři. Slyšel jsem, že právě ty ses uvolil poskytnout mi nejvíc mužů.“

Ambrozy se zamračil. „To nic není... Výcvikem si už prošli a ti zimorští psi čím dál víc provokují. Tady na jihu už si nikdo nemůže být jistý, jestli mu na cestě někdo nezakrouťí krkem... To je mi ale náhodička, že se všichni jejich banditi zdržují na naší společné hranici. Je to hnus a svinstvo, co si dovolují! Dejte na má slova, válka je na spadnutí! Čekají nás zlé časy a Silvan stárne...“

„My ale máme mága.“ Ta slova vyklouzla Jakubovi z úst rychleji, než tomu stihl zabránit, a pánové na něj překvapeně pohlédli.

„Ano,“ přitakal posléze Jakel s úsměvem, „my máme mága.“

U stolu zavládla chvíle napjatého ticha, již posléze prolomil nedočkavý Ambrozy. „Tak co, pane podkomoří? Pověš nám ten svůj příběh?“

Jakel se zatvářil pobaveně. „Viděli jste ho už někdy, pánové?“ zeptal se.

„Na jarmarku při vítání jara v Jetelu,“ řekl Jakub, jelikož si Ambrozy právě přiložil k ústům korbel s pivem a nezdálo se, že jej jen tak odloží. „Procházel

slavnostním průvodem a malým dětem dával po penízku.“

„Ano, při jarních trzích jsem ho taky několikrát viděl,“ přikývl Ambrozy a otřel si pěnu z knírů. „To bývá veselá podívaná. Nicméně, viděl jsem ho ještě jednou. Bylo tomu při povstání, když prováděl vojenské reformy. Ksaku, to už bude víc než patnáct let... Nebyl jsem tou dobou o moc starší cucák než tady Jakub. A to já byl určitě holobrádek, ne takhle zarostlá potvora,“ zatahal chlapce za vousy.

„Tehdá jsem mága spatřil poprvé. Přišel se podívat i na oddíl, ve kterém jsem sloužil. Chtěl vidět, jak si vedeme na cvičišti, a zajímal se, jestli máme všeho dostatek. Dneska už takovej docela není... Ale tenkrát... Nechápal jsem to. Jestli já byl zelenáč, tak on musel vedle mě vypadat jako děcko. Hubenej klouček s jiskřivejma očima, co byl samej úsměv. A přitom sám zlikvidoval jetelskýho markraběte s celou posádkou Zimoru... A všichni jsme před ním padali na zadek.“

„Tak si ho pamatuji i já,“ přikývl Jakel. „Chlapec, téměř ještě dítě... Chlapec s ostrým jazykem. Mluvil hezky a my jsme pak šli do války. No a nejbližší jsem ho viděl právě v den bitvy v Zapáleném lese.“

„Pod kým jsi sloužil?“ zajímalo Ambrozyho.

„V době povstání jsem byl jedním z panošů knížete Vojtěcha z Boříku, který hlídal východní hranici. K hlavnímu vojsku jsme proto dorazili jen tak tak.“

„A do háje zelenýho,“ zaklel Jakubův velitel. „Ty jsi bojoval v Zapáleném lese pod pánem z Boříku?“

„No jo,“ přisvědčil Jakel smutně.

„To máš štěstí, že jsi naživu...“

„To sakra mám. Popravdě,“ uchechtl se podkomoří ponuře, „nezasloužil jsem se o to žádnými hrdinskými skutky, ale spíš mizernými jezdeckými schopnostmi. Mého koně mi zabili na Červené hlídce, tak jsem před bitvou nafasoval mladou neposednou klisnu a mohl jsem být rád, že nejdu pěšky. Když mág zapálil les, začala ta potvora jančit. Shodila mě ze hřbetu pěkně na kámen a ještě mě na rozloučenou kopla. Tím má veškerá účast v boji skončila. Měl jsem zlomenou nohu, pár žeber, vyhozené rameno...“

A musím vám říct, že ta zatracená kobyla mi zachránila život. Chvilku po tom mém karambolu se ukázalo, že nás Josef Málida zradil, načež jeho střelci pokosili skoro všechny muže Vojtěcha z Boříku. Padl tam i sám dobrý knížepán. No a já se plazil pryč od šlehajících plamenů a od šípů Málidových lučištníků.“

Jakel se napil piva a pokračoval ve vyprávění. „Jako by to bylo včera... Celý les hořel. Přes temně modrou oblohu, na které se začaly objevovat první hvězdy, se převaloval hustý oranžový dým. Vzduch byl prosycen pachem spáleného masa a křikem umírajících. Zem tam byla posetá mrtvolami a nasáklá krví. Místy probíhaly menší šarvátky. Plazících se raněných si nikdo nevšímal, a bylo nás tam hodně takových. Octl jsem se na kraji jakési mýtiny a snažil jsem se dostat na vrchol malého kopce v jejím středu, abych unikl před kouřem a žárem. Šlo mi to hodně pomalu. Myslím, že jsem několikrát omdlel.

Když už jsem byl téměř na vrcholu, spatřil jsem, jak se kousek ode mě snaží nějaký štíhlý muž dostat zpod mrtvého koně. Až po chvíli jsem si uvědomil, že onen zavalený je vysoce urozený. Helmici si sundal nebo o ni někde přišel, ale jeho plášť měl zelenou barvu, jakou nosí páni z Jetelu. Tlačil ze všech sil do hřbetu zvířete prostríleného šípy a já se na něj mohl nanejdříve dívat a přát mu mnoho štěstí. Bojoval s vahou nehybného hřebce dlouho a urputně. Pamatuju si, jak nakonec vzdorovitě zakřičel a zadařilo se. Zaklesnutá noha se uvolnila. Poté vstal. Byl vysoký. V jeho špinavé tváři zářily oči, div z nich blesky nelétaly, a já poznal, že je to Karel Silvan. Zvedl ze země meč a rozhlédl se.“

Podkomoří hovořil s nepřítomným výrazem téměř šeptem a Jakub s Ambrozým seděli a téměř bez dechu naslouchali.

„Po chvíli z části lesa, která ještě nehořela, začala vyjíždět zimorská jízda. Naši kopiníci tam na ně už byli připraveni a dávali jim co proto. Než se Silvan stačil pořádně rozkoukat, tak se z tý vřavy oddělili tři rytíři Zimoru na napůl šílených koních. Zamířili k nám. Když se přiblížili, tasili meče. ‚SILVAN!‘ zakřičel ten, který měl černý plášť.

A Karel Silvan jim vykročil vstříc. Už to vypadalo, že jej koně smetou, ale on uskočil na poslední chvíli stranou do podřepu a podsekl jednomu z ořů nohy. Hřbec přepadl přes hlavu na záda, přímo na svého nebohého jezdce. Když to uviděla zbylá zvířata, už tak poplašená ohněm, vzepjala se na zadní. Rytíři na jejich

hřbetech měli co dělat, aby se tam udrželi. Nakonec z neovladatelných koňů slezli a nechali je prchnout co nejdále od plamenů. Silvan mezitím ukončil svým mečem trápení muže na zemi.

Zbylí dva bojovníci Zimoru v černé zbroji se rychle po Karlu Silvanovi vrhli. Ten se však zvládal bránit. Nikdy dřív jsem nic takového neviděl. Silvan byl mistr boje v oslabení. Tančil mezi svými dvěma nepřáteli tak, že jeden vždy tomu druhému překážel. Několik ladných pohybů a brzy Silvanovi zbýval jediný protivník. Druhý se skácel na zem s rozpáraným hrdlem.

Rytíř v černém plášti poodstoupil, přičemž pokýval hlavou krytou přilbicí. Sám byl značně vysoký a mohutné postavy. Až později jsem se dozvěděl, že onen hromotluk byl Bertrand Herz. Chvíli si svého soupeře měřil pohledem a nakonec se proti němu rozběhl. Smrt jeho druhů mu přidala na zuřivosti. Nyní měl Karel Silvan problémy. Snad jej zmohla únava nebo nějaké skryté zranění; najednou pouze odrážel údery. Nakonec mu podklouzla noha, a když se k němu nepřítelův meč smrtící rychlostí seshora blížil, jen nešikovně zvedl nad hlavu svou zbraň. Ránu zcela nevykryl a meč dopadl na jeho čelo, které na rozdíl od svého soupeře neměl chráněné,“ Jakel nepovedený kryt názorně předvedl.

„Silvan byl ochromený a Bertrand Herz znovu pozvedl svou zbraň, aby vše skoncoval. Vtom se zablýsklo a ozvalo se hlasité zaburácení – jako když udeří hrom. Herzovi se podlomily nohy a mrtvý se skácel na zem. A tehdy jsem ho spatřil. U kraje lesa stál v oblaku dýmu

štíhlý chlapec v černém, úplně beze zbroje. V natažených pažích cosi svíral. Nevím, co to bylo, ale vypadalo to asi jako hůl, a myslím, že právě tím Bertranda Herze zabil. Mág vystoupal za Karlem Silvanem a pomohl mu na nohy. „Povstaň, Karle Silvane! Dnes vybojujeme vítězství!“ zvolal jasným hlasem.

Byl tehdy sotva pár stop ode mě. Já se snažil postavit, ale nepodařilo se mi to. Mág mi pohlédl přímo do očí, vytáhl zpod opasku jakousi hůlku, načež tou podivnou věcí namířil na mě. Domnívám se, že jsem tehdy pohlédl do očí samotné smrti. Naštěstí si všiml, že patřím k nim, a vražedný nástroj opět schoval za opasek. Snad si to nevymýšlím, ale mám pocit, že se tehdy mírně uklonil.

Jeho tvář ozářená plameny se mi vpálila do paměti... Znáte, pánové, ten pocit, když udeří blesk v naprosté tmě a vy se pak nemůžete zbavit obrazu toho, co jste během toho okamžiku zahlédli?“

Jakub s Ambrozým přikývli.

„Přesně tak ho mám před očima dodnes. Bledý obličej rámovaný havraními vlasy pod nočním nebem. Velké temné oči se nebezpečně smály a tenké rty měl stažené v úšklebku.“

Z Jakelova výrazu vyzařovala veliká únava. O pravdivosti jeho slov Jakub ani na chvíli nepochyboval.

Podkomoří pokýval hlavou. „To bude asi všechno... Zimorští poblíž začali po tom výjevu odhazovat zbraně, mág se Silvanem kamsi zmizeli a já zřejmě opět ztratil vědomí. Pak mě kdosi našel, načež mě odtáhli do

tábora. Tak končí můj příběh, jak jsem se setkal s mágem v Zapáleném lese. A na laskavá srdce prostých lidí, kteří ošetřovali má zranění, už je málokdo zvědavý.“

Ambrozy chvíli zaraženě seděl a pak se zasmál. „Teda! Klidně vyprávěj dál, pane podkomoří.“

„Řeknu vám,“ poposedl si Jakel, „tu historku jsem dnes vyprávěl už potřetí. Kolikrát jsem ji asi vyprávěl za svůj život? Kéž by jenom tisíckrát. A nikam před ní neuteču. Nakonec, jaký by mělo význam ji lidem odpírat. Přál bych si jen, aby měla nějaký smysl, nějaké poučení... Snad jsem vás, pánové, tedy alespoň pobavil.“

„Je to příběh ze života, můj pane,“ řekl s rozvahou Ambrozy. „Každý by si z toho měl něco odnést.“

Podkomoří s úsměvem přikývl. „Mám chuť se ještě napít.“

„Mě, prosím, už omluvte,“ řekl Jakub směrem ke svému veliteli, který po zmínce o pití nadšeně objednával další piva a pálenky. Společnost pánů byla sice příjemná, ale Jakub v minulých dnech oslavil své propuštění z armády víc než dost. Tušil, že by s pány nezvládl v pití držet krok, a nechtěl zaspát. Navíc se přece jen neslušelo, aby prostý mlynář seděl u jednoho stolu se dvěma velmoži.

Ambrozy a Jakel se s ním tedy přátelsky rozloučili a Jakub odešel.

V teple na smradlavých senících se s ostatními muži ze sto čtvrtého kopinického oddílu dobře vyspal. Šedá

obloha, ze které se sypal sníh, mu už na cvičišti více náladu kazit nebude. Naposledy se ohlédl na své podřimující druhy ve zbrani. Dříve se již se všemi rozloučil, s některými dokonce několikrát, přesto nyní zamumlal: „Sbohem.“

Svázal si do uzlu své věci a došel si do jídelny pro zásoby na cestu. U brány už bylo nastoupeno kolem sta ozbrojených mužů s mnoha koňmi a několika povozy. Mezi vojáky Jakub poznal některé své spolubojovníky, s nimiž pod Ambrozým sloužil. Na rozdíl od něj byli dobře vyzbrojení. Pro podobné úkoly se vždy vybírali zkušenější muži. Byli o něco starší než Jakub, ovšem ihned se s ním zdravili. Ambrozy dbal na to, aby jeho oddíl tvořil přátelský kolektiv.

Jakuba mírně překvapilo, když tam uviděl i Ference Jakela v dobrém rozpoložení. Královský podkomoří zřejmě oplýval zázračnou schopností obstojně fungovat po propité noci – obdobně jako velitel Ambrozy.

„Součástí majetku, který máme do Zbudova doručit, je i mnoho koňů,“ udivil Jakel Jakuba, když ho oslovil. „Vyber si nějakého. Nikdo z mužů nepůjde pěšky. Cesta by měla odsejpat.“

Jakuba trochu zklamalo, že zvířata mají pouze uzdy, nikoli však sedla. Všichni koně se zdáli mladí a plní energie. Bez otálení nasedl na kaštanově hnědou kobytku a doufal, že neskončí podobně jako podkomoří během bitvy v Zapáleném lese.

Průvod vyrazil bez zbytečných průtahů. Jakub se ohlédl na zasněžená kasárna a přál si, ať ho již nic

neodloučí od toho nejdůležitějšího. Šedá obloha se protrhla a začal se z ní sypat zdánlivě nekonečný přívál naducaných vloček. Nepříjemně záblo. Muži jeli semknutí u sebe, choulili se do svých plášťů a nebylo jim příliš do řeči. Projeli městem Dívčice, u něhož Jakubova kasárna stála, a dál pokračovali po silnici vedoucí skrze borový les.

Po dlouhé době mlčení Jakub zaslechl, jak se někteří z vojáků baví o mágovi. Nezahlédl však Jakela, aby viděl, jak se pan podkomoří při zmínce o onom podivném muži tváří. Jakub se k rozhovoru nepřipojil. Nechtěl myslet na tu záhadnou osobu z Města zázraků. Překvapeně si uvědomil, že přestože si o mágovi předchozího dne poslechl fantastickou historku, až do této chvíle na něj nepomyslel.

Ze včerejšího večera se mu honila hlavou především Ambrozyho slova. *No, můžu ti říct, že ti to trochu závidím, pravil velitel. Mladý je člověk jen jednou. Starej se o ně dobře, ať neskončíš jako já, ctihodný rytíř Ambrozy. Máš-li spřízněnou duši, drž se jí a kvůli ničemu se od ní neodlučuj. Ambrozy se v tu chvíli zatvářil tak divně!* Poprvé za tu dobu, co pod ním Jakub sloužil, vypadal jeho velitel naměkko. Zřejmě neodříkal jen prázdnou frázi a Jakub měl v úmyslu vzít si jeho slova k srdci.

Družina jela dlouho. Setmělo se brzy a někteří muži rozžehly louče. Z oblohy se konečně vysypaly poslední zbytky sněhu a mezi trhajícími se mraky se zatřpytily hvězdy. Jakuba to mihotající se světlo probálo. Uvědomil si, že podobně jako Jakela pronásleduje

vzpomínka na mágovu tvář, jeho vzpomínky se neustále vrací k jiné tváři.

Dlouhé tmavé vlasy kroutící se do prstýnků, velké hnědé oči a drobná ústa. Zřejmě bude velicebledá, barvu od sluníčka se jí dařilo chytat málokdy a nyní v zimě by toho jen těžko dosáhla. Pořád ji měl před očima. *Bude skutečně v očekávání?*

Jakubova mysl byla stále u ní, nikdy se od ní neodloučila. Nevěnoval pozornost nikomu a ničemu. Nevnímal zimu, mihotající se světlo pochodní ani třpytící se hvězdy. Myslel na ni pořád, proč si ani nevšiml, že se v zamrzlých křovinách u cesty cosi zale-sklo. Kovový hrot šípu vystřelený z kuše pronikl srdcem a projel i pláštěm na zádech. Jakub již necítil, jak tvrdě dopadl na zem. Zemřel se zasněným úsměvem na tváři a jeho poslední myšlenky patřily Andělce.

ČÁST 1.

Světlo a tma

1. Petr, Harfa

Prvního zimního večera vyrazil Petr Rubín do ulic Harfy.

Nebyly to ledajaké ulice. Harfa představovala poslední město, které pamatovalo první letopočet. A co více, její obyvatelé se domnívali, že je posledním městem na světě vůbec. Harfa byla založena ve středověku starého letopočtu a ničím se nelišila od jiných měst. Jak ale plynul čas, svět se dočista změnil. Změnila se tak i Harfa.

V čase zvaném zkázověk, který byl předposlední epochou prvního letopočtu, zanikla téměř všechna města na celé širé Zemi. Ne však Harfa, ta s mimořádným štěstím přežila. Následovala éra, která nesla jméno zapomněnívěk. V této podivné periodě dějin lidstva se pro obyvatele Harfy stalo obtížným rozeznat, co je skutečné a co se skutečným pouze zdá být. Dokonce i o čase tehdy panovaly nejasnosti. Po krátké, ale krvavé občanské válce vedení Harfy rozhodlo, že se město vzdá většiny vynálezů, které omamovaly mysl a vědomí, či byly jinak nebezpečné. Tak začal druhý letopočet a Harfa začínala nabývat tu podobu, jakou má dnes.

Poučení ze zkázověku a ze zapomněnívěku vrátili se obyvatelé Harfy ke starým pořádkům. Nepráli si, aby se opakovalo zlo z dob, kdy města mizela v záblesku ohně, nebo z dob, kdy člověk nemohl rozlišit sny od bdění. Učenci v čele města dovolovali užívat pouze jednodušší vynálezy, které pocházely ze století páry prvního letopočtu nebo z dob dřívějších. Zázraky vědy, které přišly později, vedení města zakázalo. Pro toto pravidlo samozřejmě existovala celá řada výjimek, přičemž tu nejočividnější představovali roboti. V Harfě byla k nalezení celá řada robotů. Například v továrnách či nemocnicích se vyskytovaly sofistikované stroje, které obstaraly zásadní díl práce.

Lid Harfy se ovšem setkával pravidelně jen s jedním druhem robota. Těm se říkalo OP, což byla zkratka jejich původního názvu – Ocelový pracovník. Tato mechanická stvoření měla proporce člověka, či spíše dítěte, které začíná školní docházku. A to velmi hubeného dítěte. Jejich těla sestávala ze stříbřitě lesknoucích se součástí. Blyštivé tváře se podobaly rozesmátým divadelním maskám, ale otvory pro oči zely prázdnotou jako černé propasti. Tenoučké končetiny OP disponovaly toutéž vlastností, již například kdysi v prvním letopočtu disponovaly teleskopické antény rádií – daly se hodně natahovat, robůtci tedy mohli rázem značně povyrůst. Když malinké OP potřebovalo, dokázalo snadno převýšit dospělého muže.

Každé OP chodilo řádně upravené. Tito roboti, ač byli neživými stroji, zjevně si vybírali příslušnost

k pohlaví. Jejich volba byla zřetelná především z paruky, případně některá OP si oblékala dámské či spíše děvčátkovské šaty. Robůtci se povětšinou oděli podle profese, již vykonávali – v bance nosili naškrobené košile a fraky, v nemocnici bílé pláště a listonoši se ustrojili do prošíváných poštovních uniforem.

OP dokázala zastat téměř veškerou práci, kterou bylo potřeba k chodu města obstarat. Ovšem ne všemu. Každý robot v Harfě byl němý. Přestože uměli psát, OP se v některých odvětvích nedokázali dost dobře uplatnit; jednalo se například o sféry městské správy, justice, školství či umění. Přesto díky robotům nemuseli běžní obyvatelé Harfy téměř pracovat. Mnoho lidu tak nepracovalo za celý život vůbec.

Harfa měla být městem, jehož účelem je krása. Alespoň na pohled se to podařilo. Na základech z prvního letopočtu byl postaven architektonický skvost. Po vzoru antických chrámů vyrostlo z Harfy město plné mramorových paláců a kolonád. Bílé budovy korunkované rudými taškami se tyčily do nevídaných výšek a některé z nich spojovaly klenuté mosty. Samotné ulice tu místy nabývaly podoby budov, jelikož se skládaly z několika pater a byly kryty skleněnými střechami. Ušlechtilým kamenem dlážděné třídy se tu a tam vinuly nad jinými domy, přičemž ony samotné byly poseté četnými stavbami.

Propojenost města dosahovala takové míry, že jeho veliké části by se daly považovat za jeden obrovitý palác. Kvůli odporu k vynálezům z dob zkázověku a také

z důvodu komplikovanosti zdejší infrastruktury byly v Harfě zakázány veškeré osobní vozy. Přepravu tak zde zajišťovala hromadná doprava – konkrétně vlaky tažené parní lokomotivou či tramvaje. Jejich dráhy se rafinovaně klikatily skrze město, pod ním i nad ním. Harfa byla městem promenád, vyhlídek, fontán, vodopádů, zahrad a parků, nic tu nesmělo narušit estetický dojem. Někteří její obyvatelé ji nazývali *nadměstem*.

A právě do ulic tohoto *nadměsta* vyrazil Petr Rubín prvního zimního večera. Krásky Harfy ho samozřejmě nechávaly chladným. Ve městě se narodil, tedy nic jiného neznal. I v Harfě se mohl člověk cítit nešťastný, a právě to Petra nyní potkalo. Toho dne dosáhl mimořádného úspěchu, přesto jej naplňoval smutek. *Opravdu vše dobré musí mít svou odvrácenou stranu?* povzdechl si.

Dostal příležitost trénovat pod jedním z nejproslulejších desetibojařů na jednom z nejlepších stadionů. Onoho prvního zimního dne docílil tak skvělých výsledků, že jeho kvalifikace na olympijské hry byla prakticky jistá. Radost z této události mu zkazilo několik vět, které ani nebyly určeny jemu. Právě proto, že nebyly určeny jemu, Petra opustilo veškeré štěstí.

Chlapci, se kterými trénoval a které by rád považoval za kamarády, se v šatně domluvili, že spolu večer zajdou do centra města za zábavou. Petrovi však nikdo nenabídl, ať se k veselí připojí. Bylo o něm známo, že si svou životosprávu úzkostlivě hlídá a že téměř nepije alkohol, to by mu ale přece nebránilo bavit se s ostatními... Pýcha mu nedovolila zeptat se, zda by se mohl

přidat, osaměl tedy. Společnost mu proto dělaly pouze melancholické myšlenky.

Uplynuly sotva čtyři měsíce od chvíle, kdy dovršil dospělosti. Byl vysoký, statné postavy, měl světle modré oči a hnědé vlasy. Některá děvčata se za ním otáčela a on o tom věděl. Bohužel nepříliš často se mu podařilo navázat s některou z dívek bližší kontakt. A nyní, zdá se, bude pociťovat i nouzi o přátele. Ač se Petrovi v mnoha ohledech dařilo, veškerý úspěch pozbýval na kráse, když se cítil opuštěný.

S tímto pocitem odcházel z večerního tréninku. Jelikož Petrův sportovní stadion byl určen pro úspěšné sportovce, nacházel se poblíž čtvrti pro bohaté. Petr to měl domů daleko, proto jako každý jiný den zamířil na vlak. Již nežil se svými rodiči. Za penzi, na niž měl právo každý dospělý obyvatel Harfy, si mohl dovolit své vlastní bydlení. Krátce poté, co nabyl plnoletosti, se tedy nastěhoval do vlastního bytu v Zahradní čtvrti. Tam bydleli lidé, kteří nepracovali. Jednalo se o tu zdaleka největší čtvrť ve městě.

Petr tam nenacházel klid, jaksi mezi zdejší nezapadal, pročez odtud chtěl pryč. Miloval atletiku a toužil vyzkoušet veškerý potenciál svého těla. Cítil v sobě nesmírnou chuť zkusit to, být alespoň na chvílku nejlepší. Přál si vyhrát olympijské hry. Takový úspěch by mu jistě přinesl slávu a obdiv, poté by jej snad již více nesužoval problém se samotou. Pokud by zvítězil, získal by menší jmění, s nímž by si mohl dovolit přestěhovat se například do Havranova, vilové čtvrti, kde žili pouze

ti, kteří v životě něčeho dosáhli. Také by měl dostatek peněz, aby si zaplatil OP na výpomoc do domácnosti. O něčem takovém by si obyvatelé Zahradní čtvrti mohli leda nechat zdát.

Petra napadlo, že možná právě v jeho přání tkví jeho nesnáze. Těch, kteří si i v dospělém věku uchovali nějaký ten sen, by se v Harfě mnoho nenašlo. A těch, kteří pro svůj sen byli ochotni něco obětovat, bylo k nalezení ještě méně. Sny tam zřejmě představovaly jakousi nepraktickou a obtížnou záležitost. Petr však svému snu věnoval mimořádné úsilí a tvrdá dřina již začínala nést ovoce. *Možná proto se se mnou ostatní nechtějí bavit, přemítal. Jako bych mezi ně ani nechtěl patřit. Vážně mi to stojí za to?* Vzhlédl k Havranovu, pod kterým se východ ze stadionu nacházel.

Záhy jej však trudnomyslnost opustila. Nahradil ji jiný pocit. A to strach. Z neradostných úvah jej totiž vytrhly dvě temné postavy, které mu zastoupily cestu. Jejich kapuce by Petr nepokládal za nic zvláštního; z černé oblohy se snášely těžké sněhové vločky a ulice před stadionem nebyla zastřešená. Podivnější se Petrovi jevily černé šátky, kterými si ony osoby zakryly ústa.

Nikdy dříve Petr nepřišel do kontaktu s něčím, co by se dalo nazvat skutečným nebezpečím. Jistě, při tréninku tu a tam docházelo i k závažnějším zraněním. Kdysi dávno se ocitl poblíž nešťastné události, kdy nějaký cizí muž skočil pod vlak, tělní tekutiny onoho nešťastníka potřísnily celé nástupiště. Dokonce i ve Městě zázraků čas od času někdo přišel o život opravdu nemilým a ne

zrovna přirozeným způsobem. Čím dál více se hovořilo o velikém množství sebevražd a také kriminalita přes všudypřítomný blahobyť nepochopitelně rostla. Když se ale Petr o něčem takovém doslechl, příliš mu to náladu nekazilo. Proto až nyní, poprvé v životě, pocítil skutečný strach.

Tento nepříjemný pocit se mu začal mrazivě rozlévat do všech údů. Naplno se projevil, když se v ruce u každé z postav objevil malý vystřelovací nůž. Petr ze srdce nenáviděl porážku a ponížení. Zprudka se na-dechl, zatnul pěsti a ze všech sil se snažil nepoddat se tomu ponižujícímu pudu, který mu radil utéct. „Co si přejete?“ zeptal se nenuceně a udělal několik malých úkroků, aby na něj mohla dosáhnout jen jedna z postav.

„Prachy,“ zavrčel maskovaný.

Zlou náhodou měl Petr u sebe větší hotovost. „Nic vám nedám!“ odsekl.

„Tahle hračka říká, že dáš,“ zasmál se druhý zakuklenec a teatrálně zamával nožem.

Petr mlčel a mimovolně upustil brašnu s cvičebním úborem. Dočkal se odpovědi v podobě čepele, která se zablýskla směrem k jeho hrudi. Uskočil vzad a shora udeřil útočníka do ruky. Ucítil jemné bodnutí, asi jako když včela bodne své žihadlo. Nůž uvízl v mnoha vrstvách oblečení a Petra se sotva dotkl. Útočník nedokázal zbraň více udržet. Když byl takto odzbrojen, zasadil mu Petr pěstí silný úder do tváře. Zahalená postava se bezvládně skácela a přehradila druhému zakuklenci k Petrovi cestu.

Petr vytáhl nůž, který se zasekl v jeho šatstvu. Nepocítoval žádnou bolest. Jeho srdce mocně bušilo, rychleji nežli kdy dříve. Náhle tlukot ztlchl, když se odhodlal k pošetlosti. Zahalená postava na nohou působila otřeseně z tak rychlé porážky svého spojení a učinila několik kroků nazpět. Petr rychle vykročil kupředu a bodl druhého útočníka do ramene. Bylo to snazší, než očekával. Ozval se chlapecký výkřik a zamaskovaná postava začala zuřivě máchat svou zbraní. Petr rychle uskočil z dosahu. Nyní z nože v jeho ruce odkapávala tmavá krev.

Pobodaný útočník se přestal ohánět kolem sebe, chytil se za poraněnou paži a ustrašeně ustoupil. Maskovaný na zemi se začínal pomalu zvedat. Pohlédl na svého společníka, který si pevně tiskl rameno. Nyní váhal Petr. Bylo by přece hanebné nadále útočit na takto přemožené soupeře. Zločinci se naštěstí obrátili k útěku. Petr je nechal běžet a překvapeně se zadíval na rudý nůž ve své ruce.

Na okamžik pouze postával a ztěžka oddechoval. Když se mysl rozjasnila, uvažoval, co dělat. Věděl, že takové věci by se zřejmě měly ohlašovat. Policie byla jedna z mála oborů, v němž působilo větší množství lidí nežli OP. Náборы na detektivy byly velice náročné, proto tuto profesi mohla vykonávat jen hrstka nejnadanějších. Úsilí se jim ale vyplatilo; všichni žili v Havraní čtvrti. Pomáhali jim strážníci, také lidé. Ti požívali též mnoha výhod, nikoliv však takových, aby jim zajistily trvalé místo ve vyšší společnosti. Ve městě

se vyskytovaly početné zástupy strážníků a Petr jednoho takového vyhledal.

Byl to starší muž mohutné postavy. Hrdě ve své černé uniformě s helmou postával na jedné z obchodních tříd a dohlížel na vše, co se šustlo.

„No to snad ne!“ zanađával poté, co mu Petr nahlásil svou příhodu. „Ať táhnou všichni takoví k čertu!“ Poté se spolu usadili na lavičku, kde Petr vylíčil každý detail onoho přepadení. Strážník si vše pečlivě zapsal, a když Petr skončil, muž zákona si od něho vyžádal útočníkovu zbraň. Zabalil zkrvavený nůž do bílého kapesníku a uložil jej do své kapsy. „Jsi v pořádku, chlapče?“ ukázal na díru v Petrově kabátě.

„Sotva mě škrábli.“

„A říkáš mi skutečně pravdu?“ Strážník vrtěl hlavou, zjevně se mu nechtělo historce uvěřit.

„Jistě,“ odvětil Petr dotčeně.

„Dobrá, dobrá... Tohle by se za starých pánů Lampářů nikdy nestalo, tomu věř!“ hartusil, přičemž si třel hustý bílý knír. „Hrome... Roboti se věnují kdejakým pitomostem a skutečně důležitý věci jim uniknou. Město je čím dál nebezpečnější, musíme být všichni ostražití. Teď budou Vánoce, sakra, takže se hledání těch neřáďů protáhne... Každopádně v nejbližších týdnech tě vyhledá OP s dopisem, ve kterém tě pan detektiv předvolá k výsledku. A neboj se, určitě je dopadneme.“

„Dobře,“ přikývl Petr, slova policisty jej však pramálo uklidnila.

I poté, co se rozloučili, si strážník stále nervózně přejížděl prsty po kníru a vrtěl hlavou. Petr se trochu pousmál, když od něj odcházel. Pomyslel si, že tu nepříjemnou situaci zvládl docela dobře. Ovšem spokojený výraz mu příliš dlouho nevydržel. V jeho srdci se stále ozývala ta ponižující melodie strachu. Přitáhl si šálu a zachmuřeně vyrazil na vlak.

Ve vánočně vyzdobených ulicích míjel mnoho tváří. Nelíbilo se mu, co v nich nalézal. V žádné nespatri ani náznak starosti. Ba co víc, zdálo se, že ze všech obličejů sálá jakási ledabylost. Stále nemohl zapomenout na ten mráz, který jej polil, když ho ti dva neznámí přepadli. Ba naopak, nepříjemné pocity se stupňovaly.

Jak může někoho napadnout zaútočit na druhého? Strážník i jiní lidé říkají, že město je čím dál více nebezpečné. Podobné případy se tedy zjevně dějí častěji. A přesto každý, koho potkám, působí ke všemu lhostejně. Tak prázdné výrazy... To tu dočista nikoho nezajímá, že v našem městě dochází k závažným zločinům? Jak by taky mohlo? Obyvatelé Harfy se každý den jen baví a nejsou schopni vykonat nic úctyhodného. A jsem já jiný? Vždyť všechny své dny jsem dosud prožil téměř stejně...

Petr si uvědomil, že většina obyvatel Harfy by mohla zmizet, a město by se nezměnilo. Nabýval dojmu, že se náhle proměnil, že už mezi ostatní nepatří. Jako by mu druzí brali vzduch a on se kvůli nim dusil. Jeho srdce se rozbušilo natolik naléhavě, div se mu nepodlomily nohy. Již nemířil domů. Odbočil ze zastřešené ulice do jedné z prázdnějších ulic pod otevřenou noční oblohu.

Přetáhl si přes hlavu kapuci a zasypáván sněhovými vločkami chodil na zimním vzduchu sem a tam, kam ho napadlo. Ani si nepamatoval, kdy si naposledy vyšel na procházku. Nakonec se rozhodl porozhlédnout se po svém snu a vydal se na stezku drápající se skrze park do Havranova.

Příkrý kopec nepředstavoval pro trénovaného Petra žádnou námahou. Když dospěl do Havraní čtvrti, pocítil volnost. Domy tu stály daleko od sebe a některé zahrady množstvím zeleně připomínaly malé sady či lesíky. Konečně mohl opět volně dýchat. Procházel se mezi bílými vilami s červenými střechami a pomyslel si, že snad i v těchto pečlivě vystavených sídlech se nachází více citu než v lidech, které potkával dole.

Vtom se na dlážděné cestě před ním zpoza sněhového závoje vynořily dva stíny. Petr zděšeně zataľ pěsti, ale temné obrysy se změnilý v muže v černém, do kterého byla zavěšena žena v bílém. Představovali pravý opak zločinců, kteří se ho před hodinou snažili oloupit. Oba byli nižšího vzrůstu, ale Petrovi se zdáli velicí. Měli v sobě jakousi sílu, jež upoutala Petrův pohled. Oba se smáli, ale za tím smíchem se cosi skrývalo. Jejich výrazy působili docela obyčejně. Zřejmě to byly jejich oči, které jim propůjčovaly cosi zvláštního. Něco věru podivného z nich vyzařovalo, ale Petr nedokázal říci co.

Když kolem něj prošli, bezděky se opřel o zasněžený strom a zaujatě je sledoval.

„Mám ve všem pravdu! Chce zpátky!“ smál se pán v černém.

„Třeba jsi jen mizerný hostitel,“ namítla paní v bílém.
„Víš dobře, že jsem ten nejskvělejší hostitel...“

Petr měl pocit, že tu paní v bílém se světlými vlasy odněkud zná. Možná byla slavná, snad herečka nebo zpěvačka... Překvapilo jej, když svého společníka objala a oddělila se od něj. Zamířila k jednomu z krásných domů, kde ji ve dveřích očekával chlap jako hora. Petrovi neuniklo, že onen hromotluk třímá slepeckou hůl. Slepec vesele zakřičel na právě opuštěného pána v černém pozdrav. Ten mu mávl v odpověď, ale už se nesmál.

Když se za obrovitým mužem a paní v bílém zaklaply dveře, cizinec v černém se ve svém osamění dočista proměnil. Sklopil tmavovlasou hlavu a vydal se směrem, ze kterého přišel, směrem k Petrovi. Jeho krok již více nebyl lehký, naopak, sotva zvedal nohy.

Petr zatěkal pohledem na oba konce cesty, na níž stál, nevěda, kudy se vydat. Nezdálo se mu vhodné vykročit neznámému v ústrety, avšak o nic více netoužil otočit se k němu zády. *No tak tohle jsem nedomyslel. Vida, jde přímo ke mně. Já jsem přece takovej...*

To už cizinec stál přímo před ním. Pokud snad muže v černém ještě před chvílí cosi tížilo na duchu, dokázal svůj žal rychle odložit. „Co jsi zač?“ zabodl do Petra velké temné oči a posměšně zkřivil rty.

„Jsem Petr Rubín,“ zadrmolil chlapec. Nebyl si jistý, zda je cizinec pln zlosti, nebo veselí.

Muž se otrásl a ušklíbl se. „Dvě r, a to rovnou za sebou!“

Petr na něj udiveně zíral. „Kdo jste vy?“ zeptal se.

Neznámý překvapeně zvedl obočí. Poté se chytil za čelo. „Jaká neomalenost! Opuště mi... Jmenuji se Vilém Lampář. Poslední toho rodu, v současné době bohužel nezaměstnaný.“ Ušklíbl se a v mírné úkloně sejmul pomyslný klobouk z hlavy.

Petr nad touto výstředností málem otevřel ústa.

Lampář se rozhlédl po okolních domech a poté zrakem ulpěl na Petrově šatstvu. „Ty nejsi odsud, že?“ zkoumal jeho kabát. „Ty jsi ze Zahrady...“

„A-ano, to jsem,“ zakoktal Petr.

„To jsou věci! A co tu pohledáváš?“ pokračoval Lampář s předstíraným údivem ve výslechu.

„Chtěl jsem se projít. Chtěl jsem na chvíli pryč z města dole...“

„Město dole je přece krásné! Ale musím ti dát za pravdu, že zde je to poněkud vzdušnější.“

Petr přikývl.

„Cha! Za čas by ses tu cítil stejně v pasti, jako se cítíš tam dole,“ zakřenil se Lampář. „I když, co já vím, jak se tam dole cítíš... Inu, proč ses rozhodl vydat zrovinka sem?“

Petr na neznámého vyjeveně pohlédl.

„Proč ses sem šel procházet?“ vyjel na něj Lampář takřka útočně, když se mu nedostalo odpovědi.

„No...,“ soukal ze sebe Petr. „Přepadli mě a potřeboval jsem na vzduch. Dole mi nebylo dobře, tady mi to přijde lepší.“

Zdálo se, že cizinec v černém se velice dobře baví. „Tebe přepadli?! Jak se to stalo?“

„Prostě ke mně přišli dva zahalení muži s noži. Jednoho jsem srazil na zem a druhého jsem bodl nožem, který jsem vzal tomu prvnímu. Potom utekli.“

V Lampářovi se probudilo nadšení. „Bravo, chlapče, bravo!“ zatleskal. „Co bys řekl na to, kdybych tě nyní pozval do podniku Modrá růže, jednoho ze sedmi, kde je lidská obsluha?“ usmál se a oči se mu zaleskly. „Třebas bys mi tam ten svůj příběh chtěl více rozvést.“

„Nevím, zda je to dnes vhodné, snad někdy jindy...“ odpověděl Petr vyhybavě. Vždy trochu záviděl těm, kteří si mohli dovolit do vybraných podniků chodit. Asi je za to i trochu nenáviděl.

„Nesmysl! Na co čekat?! Jdeme hned!“ Lampář popadl Petra kolem ramen a vyrazili vstříc noci.

2. Petr, Harfa

Nasedli na vlak uhánějící do srdce Harfy.

„To mi tedy pověz, jak ses cítil, když ti zlořádi vytáhli kudly a vrhli se s nimi na tebe?“ zeptal se Lampář.

„No, docela jsem se bál...“ hlesl Petr.

„Báječné,“ pokýval Lampář spokojeně hlavou.

„Můžete mi říct, pane Lampáři, co je na tom báječného?“

„Neříkej mi pane Lampáři, říkej mi Viléme... A myslím si, že jenom blázen by se nebál... Jsi snad blázen?“

Petr se zamračil.

„Je pravda,“ nenechal ho Lampář odpovédět, „že ses s nimi pustil do rvačky. Přitom byli v přesile, a ještě ke všemu měli zbraně... To docela šílené je... Ale bál ses. A definicí odvahy je přece pokoření strachu! Hrdina beze strachu, to by byl skvělý oxymóron! Nicméně to, jak ses zachoval, mi pořád přijde... zajímavé. A nyní mi upřímně svůj strach beze studu přiznáváš... Hmm... No nic, budeme vystupovat.“

Lampář zavedl Petra do jedné ze zastřešených uliček v centru Harfy. Tam, v podloubí z modře glazovaných cihel, ukázal na skleněné dveře. Z indigové zdi nad nimi visel dřevěný štít, na kterém byla umně vyvedena kobaltová růže s červenými trny. Lampář vešel dovnitř první, přidržel Petrovi dveře a poté za ním zavřel.

Petr již za svůj krátký život navštívil mnoho zařízení veřejného stravování, kde se krom mnoha uměleckých děl nacházely – klasicky přezdobené – stoly a u těch muži popíjeli piva jedno za druhým. Čas od času zašel také do barů či klubů, kde se hlavní zábava odehrávala na tanečním parketu za doprovodu hlasité a roboty upravené hudby. Žádný z těchto podniků se nepodobal Modré růži.

Navštívit Modrou růži, známou svými nehoráznými cenami, si mohli dovolit pouze členové *vyšší společnosti*. Petr její práh překročil poprvé. Restaurace jej překvapila střízlivým, avšak vkusným interiérem. Stěny natřené půlnoční modří kontrastovaly s podlahou z mimořádně světlých parket. Všechny stoly byly

orientováni okolo menšího kruhového tanečního parketu uprostřed, vyvýšené místo pak náleželo komornímu orchestru. Napravo od baru vedly schody do vyššího patra, které mělo společný strop s tanečním parketem. Hostům z horního poschodí v pádu dolů bránilo nazlátlé zábradlí. Příjemné prostředí doplňovala jemná vánoční výzdoba.

Lampář prošel kolem baru a vybral jim stůl, ze kterého byl dobrý výhled na orchestr naproti. Zatím se ovšem nehrálo. Mnoho návštěvníků Petrovu společníkovi mávalo na pozdrav. Několikrát zazněla fráze, jaká to je doba, co ho viděli naposled. Lampář všem zamával, a dokonce si šel na chvíli promluvit s dívkou, která dorazila krátce po nich. Sama usedala ke stolu na druhé straně parketu a lidskou obsluhu požádala o rybízový džus.

Dívka byla jistě velmi mladá, přičemž působila jaksi bezbranně. Trochu posmutnělou bledou tvář lemovaly temné lokny dlouhých vlasů. Veliké hnědé oči plaše těkaly ze strany na stranu a drobná ústa se nejistě usmívala. Dívčino velmi hubené tělo zahaloval sytě černý splývavý šat. Zdálo se, jako by v Modré růži byla jen náhodou a nevěděla, co tam vlastně dělá.

Petrovi by se možná zalíbila, kdyby se ovšem nedíval na jinou slečnu. Ta seděla u stolu v horním patře, blízko zábradlí, přímo nad první dívkou. Tato kráska upoutala Petrovu pozornost tím, že Lampářovi věnovala podivný úsměv. Petr si byl jistý, že se za tím úsměvem cosi skrývalo, neodvažoval se však hádat co. Když si

té mladé ženy všiml Lampář, zkřivil rty do úšklebku a jeho oči se zle zaleskly.

Petr od dívky v patře nemohl odtrhnout zrak. Od jejích hladkých hnědých vlasů stažených do slušivého uzlu. Bystré šedé oči působily, že jim nic neunikne. Mohla se pyšnit štíhlou postavou, ale i přes modré upnuté šaty, které končily až u krku, na Petra udělaly dojem její ženské přednosti. Když pohlédla na Petra, jako by ho polili ledovou vodou, div se neotřásl. Potlačil ten pocit a usmál se na ni. Její tenké rty se však ani nepohnuly, načež odvrátila tvář na druhou stranu k početnému osazenstvu u jejího stolu.

Lampář, když se vrátil a všiml si, od koho to Petr nemůže odtrhnout zrak, udeřil oběma dlaněmi do stolu. Petr se na něj s trhnutím otočil a Lampář se usmál. „Vsadím se, že jsi po svém dnešním dobrodružství ještě nejedl.“

„Ne,“ zamumlal Petr a zakručelo mu v břiše.

„Tak teď sleduj!“ Lampář luskl prsty. Za chvíli se před Petrem na rudém ubrusu objevil prázdný talíř, ke kterému donesl usměvavý číšník ve smokingu tácy a mísy se všemi možnými druhy hlavních chodů a příloh. Nakonec před Petrem přistály džbány s nejrůznějšími nápoji a naleštěná sklenka se zlatým okrajem.

„Bon appétit,“ pozvedl Lampář svůj pohár, do něhož si nalil zřejmě grepový džus.

Petr zvedl obočí a pohlédl do Lampářových temných očí. „Já si ale nemohu dovolit jíst tady.“

„Já si ale mohu dovolit pozvat tě tady na jídlo,“ zašklebil se Lampář.

„Proč tohle všechno děláte?“

„Copak ty se tady nenudíš?“ odvětil Lampář zamyšleně a při těch slovech se zahleděl kamsi do prázdna. „Jez!“

Hladový Petr si naložil od každého pokrmu trochu a s radostí se do obrovité porce pustil. Jídlo v něm mizelo až nepřírozenou rychlostí. Mezitím hudebníci zaujali místa u svých nástrojů a vyloudili na ně první tóny. Mnoho návštěvníků se zvedlo k tanci.

Po chvíli Lampář opět upřel zrak na Petra. „Tak a nyní mi pověz, co ti na Harfě vadí?“ prořízl jeho jasný hlas klasickou hudbu.

„Mno, asi nif moc,“ huhňal Petr s plnou pusou. „To, že mě přepadli, to není dobré. S tím by se něco mělo dělat... Ale Harfa je nejlepší místo, co kdy bylo. To přece ví každé malé dítě...“

„To tedy ví...“ zaškaredil se Lampář a uhnul pohledem. Pak se ale zasmál a prohodil: „Víš ty co? Vidíš tamhletu tmavovlásku?“

Petr přikývl na znamení souhlasu.

Lampář ovšem vůbec nezpozoroval, že mladík pozoruje někoho docela jiného, než koho má na mysli on sám. „Pravda je, že je dost vyhublá a... Ale co to povídám... Je docela pěkná, no ne?“

„Jo, jo...“ pokýval znovu Petr hlavou.

„Až dojíš, jdi si s ní zatančit. Moc ji to potěší.“

Petr po těchto slovech ožil. Naházel do sebe zbytky ze své obrovité porce, napil se a vyrazil. Vyšel po

schodech a zamířil k pohledné dívce s vlasy svázanými do uzlu. Petr to neviděl, ale Lampář v tu chvíli údivem a snad i zděšením otevřel ústa.

„Smím prosit?“ Tato dvě slova zastavila v patře nad tanečním parketem čas. Do Petra se zabodlo mnoho párů ne zrovna vstřícných očí. Nešťastně shlédl dolů na Lampáře, který s pootevřenou pusou zíral na něj. Oba pohlédli na oslovenou dívku a čekali, jak to celé dopadne.

Dívka snad zadržela smích a též pohlédla na Lampáře. Poté obrátila zrak na starého přísně vyhlížejícího pána s bílými vlasy, který vzpřímeně a hrdě seděl v čele stolu. Jeho chladné šedé oči dívku chvilku probodávaly – a na moment i Petra. Kamenná tvář se však nepohnula. Nakonec starý muž začal tiše rozprávět s jiným elegantním pánem po pravici a Petrovo vyrušení bylo zapomenuto. Osazenstvo velikého stolu si mladíka v rozpacích již více nevšimalo.

Tak tam Petr stál u neznámé dívky, s opět zuřivě bušícím srdcem, a měl chuť se rozplynout. Slečna se na něho konečně znovu podívala. Sjela ho pohledem od hlavy až k patě. Poté vstala a usmála se. „Ráda si s tebou zatančím,“ zaslechl tlumeně, jako by měl uši pod vodou, a mladá dáma už ho vedla po schodech dolů k parketu. Pocítil silnou radost.

„Myslím, že se neznáme,“ zastavila se dívka před parketem.

Petr se snažil být co nejzdvořilejší. „Ještě jsem neměl to potěšení. Jmenuji se Petr Rubín.“

„Pěkné jméno,“ ocenila s úsměvem šedooká dívka a vyrazila opět k parketu. Petr ji mimoděk zastavil.

„Ano?“ podivila se.

„Promiň... Ale jak se jmenuješ ty?“

„Ach...“ Zatvářila se udiveně. „No Sofie. Jmenuji se Sofie Salamandra. Můj dědeček nahoře, Herbert Salamandr, je cenzorem a správcem města,“ vysvětlila a snad u toho nezněla vůbec samolibě. Vzala Petrovy ruce, dala si jednu kolem pasu, druhou uchopila a začali tančit.

Uprostřed parketu se objevil i Lampář s hnědookou dívkou. Již nepůsobila tak zakřiknutě a usmívala se na Lampáře i na tančící páry kolem. Petr na Lampáře mrknul, ten však zavrtěl hlavou.

„Odkud znáš toho posměváčka?“ zeptala se Sofie.

„Dnes jsem ho potkal poprvé. Prý se nudil, tak mě vzal sem.“

„Hmm,“ zahučela a nedůvěřivě si Petra prohlížela.

V tom okamžiku skončila skladba. Petr se chtěl zeptat Sofie, jestli by mu nevěnovala další tanec. Než tak stačil učinit, přiřítit se k němu Lampář. „S dovolením,“ odtáhl Petra ke stolu. Ten samým údivem vůbec neodporoval.

„S ní tančit nebudeš,“ ukázal Lampář očima na Sofii.

„Proč ne?!“ oponoval. „Myslím, že jsme si padli do oka... Věděl jste, že je vnučkou cenzora?“

„Asi jsem o tom zaslechl. Jdi se bavit s tamhletou,“ Lampář ukázal otevřenou dlaní na hnědookou dívku v černých šatech. „Je mnohem lepší! Jmenuje se

Andělka a je to jedna z nejimpozantnějších bytostí, se kterou budeš mít kdy příležitost se setkat.“

Petr se otočil s omluvným pohledem k Sofii. Naštěstí se usmála, když se jejich oči setkaly, a naznačila, že na něj počká. Popuzen se obrátil zpět k Lampárovi. „Co to je za nesmysl? Jdu vyzvat Sofii k dalšímu tanci.“

Hudba začala opět hrát. Petr hodlal zamířit k Sofii, která mezitím postávala u paty schodiště. Nikam však nevykročil. Ucítil ledový a překvapivě silný stisk Lampárovy ruky na svém zápěstí. Následně mu Lampář zabránil v pohybu úplně, když jej pevně uchoopil za ramena.

„Co to děláte?!“ vyjekl na něj Petr.

„Dobrá, počkej tedy alespoň poslední chvilku,“ zardmolil Lampář a ohlédl se po lidech okolo. Některé zaujal Petřův zvýšený hlas. „Posaď se, prosím tě! Pak ti pro Sofii klidně zajdu,“ pokračoval tiše. Petr se posadil. Lampář zvedl oči v sloup a oddychl si. „Sněz tohle a dovolím ti, co se ti zlíbí,“ zatvářil se nevinně a položil před Petra rudou pastilku.

„Cože?!“ zděsil se Petr při pohledu na prášek. „To si nevezmu!“

Lampárovi zacukalo v obličeji a rozhlédl se po návštěvnicích okolo, kteří jim už nevěnovali pozornost. Poté zas nasadil ten svůj ďábelský výraz. „Myslím, že si to vezmeš. Jinak tě odtud nechám okamžitě vyvést a se Sofií se již nikdy více nesetkáš. S potěšením to udělám, jestli za ní teď vyrazíš. Chceš se o tom přesvědčit?“ ušklíbl se a oči mu temně zajiskřily.

Petr neodpověděl.

„Takže možnosti jsou následující: buď jdi tančit s Andělkou, nebo odejdi z Modré růže, anebo se tu můžeme spolu bavit nenucenou konverzací. Přece jen jsi zajímavý. Ale pokud miníš vyrazit za Sofií, nejdřív sněz tu pilulku.“

„Co mi to provede?“ zeptal se Petr pochybovačně. V Harfě lidé užívali kdeco, aby povznesli své vědomí či náladu.

„Otevře ti to oči. Ale neboj se, nechci tě otrávit,“ usmál se Lampář a sám pilulku slupl. Poté vysypal ze skleněné lahvičky druhou, jež vypadala totožně jako ta prvá.

Sofie se dole u schodiště dala s kýmsi do rozhovoru. Petr si nepřál, aby odešla nahoru a on musel zopakovat podivnou scénku, která se odehrála, když pro ni šel poprvé. „Nenajdou mi něco v krvi, až půjdu na závody?“ otázal se pln obav.

„Nenajdou. Tělu to neublíží a ani nevznikne závislost. To přísahám,“ odvětil Lampář vážně a zvedl pravicí dlaň.

Petr se naposledy podíval na Sofii. Jejich pohledy se setkaly a ona se zase usmála. Nadechl se a vložil si rudou pastilku do úst. Měla železitou chuť, ne nepodobnou krvi. I ta barva by odpovídala. Brzy však přestal přemítat nad složením oné pilulky, jelikož se mu zatmělo před očima. Ještě děsivější bylo náhlé utlumení všech radostných zvuků interiéru Modré růže.

Jeho tep toho dne vzhledem k nezvyklým situacím již několikrát vyskočil, ovšem dosud nikdy tak jako

nyní. Pomyslel si, že doopravdy přišla jeho poslední chvílka. Pulzování srdce se rozšířilo do každého kousíčku jeho těla. Bolestí se mu div nerozskočila hlava. Každý nádech byl obtížný, jako by si bušící srdce uzurpovalo stále více místa v jeho hrudi. Pulzovaly dokonce oči, zuby či nehty.

„Co se to děje?!“ zasípal stěží.

Obraz se konečně rozjasnil, ale ne docela. Většina prostoru stále vězela v nepřírozeném stínu. Avšak objevila se i jakási nazlátlá mlha, již předtím neviděl. Těžko říci, oč se jednalo. Jevilo se to jako látka plynného skupenství, přičemž ona byla zdrojem světla. Pulzování pomalu přestávalo bolestivě svírat uši a začínal se mu vracet sluch. Hudbu a hlasy lidí Petr slyšel velice jasně, načež nabíraly nepřírozeně na síle. Děsilo jej, že se mu před očima příliš nerozjasnilo a vše zůstávalo i nadále v podivném šeru. Jen ta podivná mlha zářila čím dál tím více. Bylo zvláštní, že se jaksi nabalovala na osoby kolem. Na některé velmi, na některé méně. Nakonec většina zlatého světla naplnila nitra přítomných lidí včetně Petra samotného.

Udělal se mu z toho velmi zle. Stále se nemohl pořádně nadechnout. Mlha začala svítit příliš jasně, až bodala do očí. Pokusil se vstát. Dostal závrať. „Pomoc!“ zaúpěl, ale sám to přes řev ostatních téměř neslyšel.

Ucítil pevný úchop pod paží a silné ruce jej kamsi vedly. Povalil židli a zvuk jejího dopadu ho málem ohlušil. „Promiňte,“ ozval se bolestivě hlasitě Lampářův hlas a stejně zabořila něčí odpověď, že se nic nestalo.

Petr zavřel oči, aby se zbavil zářící mlhy, ale viděl ji stále. Lampář jej podepřel a táhl ho k východu. Aniž by Petr otevřel oči, byl si jistý, že podle světla pozná, jak se kteří lidé pohybují.

Konečně došli ven, kde nebylo toho záhadného světla tolik a kde unikli před přespříliš hlučnými hlasy. Petrovi také trochu ulehčil trápení chladnější venkovní vzduch. „Omlouvám se, asi jsem ti to neměl dávat vevnitř,“ zašeptal Lampář.

„Co to je?! Co to je?!“ vypravil ze sebe Petr panicky.

„Klid, zhluboka dýchej. Půjdeme se projít, to ti udělá dobře.“ Lampář ho vzal kolem ramen a už ho zase někam vlekl.

Petrovi se zvedal žaludek. Každý krok zněl jako úder hromu a jeho zrak byl stále zahalen podivnou oponou. Zavřel oči a chtěl si je přikrýt. Avšak i jeho dlaň nesnesitelně zářila, přestože víčka držel silně sevřená.

„Co to ksakru je?! Ta záře, ty hlasy... Proč jsou všechny ty hlasy tolik slyšet?!“ začínal Petr znovu šilet.

„Na to ti opravdu nemůžu dát přesnou odpověď. Až se uklidníš, můžeme si o tom popovídat více.“

„Přejde to?“

„Brzy ti bude lépe, nejspozději do několika minut,“ řekl Lampář konejšivě. „A zítra ráno již tolik divů vidět nebudeš. Zůstanou jen ty, které jsi viděl již dříve,“ dodal a Petr věděl, že se zase vesele šklebí.

Lampář měl pravdu; zakrátko se cítil o mnoho lépe. Okolí již nebylo tak tmavé a zářící mlha tolik neoslepovala, stále ovšem svítila docela jasně. Jeho rozbouřená

mysl se zklidnila, když se zvuk kroků o něco ztišil. Závrať jej opouštěla. Ba co víc, i po velice náročném dni se v něm probouzela mocná energie.

Lampáře se záhadné světlo opravdu drželo. Svítalo v něm natolik, že jeho rysy působily rozmazaně. Když Petr pohlédl na sebe, zjistil, že on sám svítí o něco méně. Snad jej to i zamrzelo. Pustil se do zkoumání onoho zlatavého svitu. Záře nebyla v klidu. Světélkující mlha se pohybovala, co vteřinu sebou lehce cukla. Petr si uvědomil, že to s každým úderem jeho srdce záře radostně poskočí. Pohlédl na Lampáře. Světlo v něm také pulzovalo, jen o něco rychleji.

„Vysvětlíte mi konečně, co se to děje?“ otázal se nevraživě, jelikož Lampář se vedle něj procházel, jako by se nechumelilo. Z noční oblohy však chumelilo i nadále, v zastřešených ulicích to ovšem málokoho zajímalo.

„Neboj, všechno ti vysvětlím,“ prohlásil Lampář. Tu se však radostně zazubil, načež nadšeně zvolal: „Jů, hele, podívej! Tohle je bar Dvouocasá kočka! Tam to musíš vidět!“

Než Petr stačil namítnout, že už to tam viděl a že existují i hezčí místa, už byli vevnitř.

3. Petr, Harfa

Bar Dvouocasá kočka byl páchnoucí tmavou dírou, kde se lidé chovali všelijak, jen ne kultivovaně. Rozhodně se nejednalo o jediný podnik tohoto druhu

v Harfě. Kdovíproč žádný z cenzorů dosud nesebral lidem možnost chovat se nezřízeně. Snad to nebylo možné.

Petr očekával ohlušující hudbu a ostrá světla, ale reflektory i reproduktory zůstaly pod vlivem Lampářovy medicíny značně utlumeny. Zrak dosud nesloužil jako dříve a Petr neviděl na krok. Posadili se k baru, tam před ně nemravzně oblečené OP ihned postavilo kalíšky tvrdého alkoholu a natáhlo stříbřitou ručku pro peníze. Petra robůtek zprvu vylekal, jelikož nezářil, pročez jej neviděl přicházet. V zatmění vyvolaném rudou tabletkou se OP stalo téměř neviditelným. Lampář pozvedl ruku a zavrtěl odmítavě hlavou. Ocelové stvoření tedy přesunulo kořalku k extrémně opilým mladíkům vedle, kteří se jí s nadšením chopili.

„Tak. Rozhlédni se,“ pokynul Lampář k tanečnímu parketu, který se značně lišil od toho v Modré růži.

Petr viděl mnoho obrysů opilých osob, které se pohupovaly do rytmu nenáročné hudby. Vše vězelo ve větší temnotě než normálně.

„Pověz mi; co je tady zvláštního?“

Petr mhouřil oči do temného interiéru. Nemotorné stíny se kymácely, všelijak se po sobě plazily a jeden zvracel v koutě. Petrovi to nedělalo zrovna nejlépe od žaludku a chtěl odsud pryč. Koukl nechápavě na Lampáře a náhle si to uvědomil. Jeho společník stále zářil tolik, že Petr neviděl zcela zřetelně jeho tvář. Nazlátlá mlha nezmizela, trocha se jí dokonce plazila i po krásných mramorových sloupech. Svítící hmota

se ale kupodivu zdejších návštěvníků téměř nedržela. Oplývali jí jen o málo více nežli umně vybudované prostory baru. U někoho se zář uchytila zřejmě jen v určitých částech těla, přičemž zbytek nesvítil vůbec. Petr se zprudka nadechl a tázavě se na Lampáře podíval.

„Tak, ještě malý moment a zdrželi bychom se tu až příliš,“ předešel Lampář Petrovým dotazům a popadl jej kolem ramen. „Nechceme přece zapáchat. Pojd,“ a už zase šli po ulici.

„Jak to, že nezářili? A co ta záře je?!“ nenechal se Petr umlčet na dlouho.

„Zavedu tě ještě na poslední místo a slibuju ti, že tam ti mnohé vysvětlím.“ Lampář na něj mrkl a vyrazili dál.

V Harfě se k nebeské klenbě vypínalo mnoho majestátních budov, ale jedna měla svou výškou zřetelně navrch. Věž, která se nad ostatními domy výhružně tyčila, nesla jméno Struna. Stála v rohu čtvercového náměstí Lamp. Podstava věže byla stejného tvaru jako náměstí. Na vrcholku Struny se drápala k obloze špičatá střecha z červených tašek, pod níž se nacházel ochoz s cimbuřím. Jelikož se v Harfě nešetřilo žádným z přepychových materiálů, byla věž postavena z bílého mramoru.

Struna působila kontrastně oproti náměstí, jež bylo vydlážděno mramorem tmavým. Uprostřed náměstí Lamp se vyjímalá světlá fontána, na podstavci v jejím středu stály sochy dvou žen a muže mezi nimi. Držely se za ruce a pod jejich nohama se o sebe opíraly tři zlaté hudební nástroje – harfa, lyra a loutna. Lampy

z černého kovu rozestavěné po obvodu náměstí měly rovněž zlaté zdobení. Mezi bíle nahozenými domy na tomto velikém náměstí vynikala modrá radnice.

Když sem Lampář s Petrem jednou ze zastřešených ulic dorazili, uvítalo je husté sněžení. Náměstí bylo liduprázdné. Prošli kolem fontány a velikého vánočního stromu. Zamířili k věži, u níž Lampář vytáhl z kapsy kabátu obrovský svazek nejružnějších klíčů. Po několika neúspěšných pokusech se mu zdobené dveře Struny podařilo odemknout.

Na nezastřešeném náměstí se do Petra dala zima. Ve věži nebylo o nic tepleji, krom toho v ní panovala téměř naprostá tma. Lampář na nic nečekal a rychle vyrazil po točitých schodech vzhůru. Petr jej následoval. Říkal si, že pilulka, jež téměř vše dělala tmavší, cestu nahoru vůbec neusnadňuje – ale zřejmě se mýlil. Tu náhle Lampář prudce zastavil, Petr do něj vrazil a zavrával. Lampář jej pevně chytil, aby se nevydal nepříjemným způsobem po schodech dolů.

„Rozhlédni se tu,“ nesl se Lampářův hlas s ozvěnou. „Vidíš něco, kromě nás dvou?“

Petr přimhouřil oči a otočil se směrem od Lampáře, který světélkoval jako duch. Na moment se mu zdálo, že vůbec nic nevidí. Brzy však začal rozeznávat obrysy schodů. Jemně zářily nazlátlou barvou. Světlo se pohybovalo ve zdech i po stropě. Petr vydechoval ve studeném vzduchu obláčky páry; i ty oplývaly jasným zlatem.

„Vidím všechno,“ užasl.

„Výborně! Lidé tuto budovu stavěli s citem! Kdybych ti nedal tu pilulku, nic bys neviděl. V noci je na tomto místě absolutní tma.“ Lampář na nic nečekal a jeho světlo se opět rychle vydalo vzhůru. Petrovi připadalo, že po točitých schodech půjdou snad navždy. Když už začínal pociťovat křeče v unavených nohou, konečně dorazili na vrchol. Ze Struny bylo možné vidět téměř celé město, na něž se právě snášela sněhová peřina. Černé lampy a vánoční ozdoby Harfu ozařovaly v celé její kráse.

„Na město se nekoukej, podívej se na lesy,“ vyzval ho Lampář.

Petr uposlechl. Zahleděl se do dálky na hory pokryté stromy. Chumelení omezilo výhled na okolní krajinu na minimum, ale i skrze sněhovou clonu les slabě svítil. „Tak už mi to vysvětlete,“ naléhal, přičemž se mu z toho všeho zatočila hlava.

Lampář se zasmál a opřel se o cimbuří, do něhož byla zasazena mříž proti sebevrahům, jež ústila až ve střeše nad nimi. „Nemohu ti říct, co přesně to je, jelikož já sám to nevím,“ pronesl, když se Petr opřel vedle něj. „A snad to ani vědět nechci. Co uspokojivého by nám to mohlo přinést? Nezodpovězená otázka je skutečné dobrodružství, odpověď je konec toho dobrodružství a často navíc zklamání k tomu. Nicméně polemizování o tom, co vidíme, mě skutečně baví!

Tento zázrak nese jméno Virtuosův zrak. Pokud tě zajímá, čím jsou jevy, které ti ukazuje, můžeš pracovat se dvěma základními variantami. Někde v hlubinách tvého nitra se pak odehraje rozhodnutí, na jehož

základě se utvoří víra, která ti zodpoví, co světlo a tma znamenají. Je zábavné a děsivé, že do této volby nejspíš nezvládneme vědomě zasáhnout.

První verze je taková, že jsme jen dobře sjetí,“ ušklíbl se, načež teatrálně sepal ruce. „Dovolí ti však tvůj rozum uvěřit, že prožíváme takto komplexní skupinovou halucinaci? Nebude tvé srdce zoufale toužit po něčem hřejivějším?“ Poté se Lampáři objevil na tváři zasněný výraz. „Pokud ano, zkus si představit, že vidíme samotný život, jeho jiskru či pramen. Jakýsi svět idejí. To, co nám dává význam a je naší podstatou. Třeba naše duše, chceš-li. Mnoho lidí, o kterých si myslím, že jsou moudří, by se mi za tuto myšlenku vysmáli. Možná tak učiníš i ty. Nebudu ti to mít za zlé.“

Petr nevěděl, co říct.

„Nejjasnější světlo,“ pokračoval Lampář, „plane v těch, kteří jsou nadšení pro nějakou tvůrčí činnost, a také v těch, kteří mají někoho upřímně rádi; tací září nejvíce. Opravdu je to tak! Můžeš se snadno přesvědčit sám. Já se o tom ujistil již dávno, pročez odmítám uvěřit tomu, že by to světlo bylo pouhý klam. Viděl jsem s Virtuosovým zrakem umírat člověka. Osobu, která svůj život nepromarnila, bytost, která byla plná záře. Když zemřela, světlo pomalu unikalo z těla pryč. V mrtvém těle žádné nezůstalo. Kdoví, co se s ním stalo potom; odešlo nebo snad kamsi ulítlo. Ve svém srdci však vím, že to světlo nezaniklo.

Již učení ze starého letopočtu, z dob před zkázověkem, říká, že energii nelze zničit, je možné ji jedine

přeměnit. Naše duše, naše přání, naše víra a naše pocity či co všechno nás to vlastně pohání, to je přece také energie. Myslím, že tahle energie je do jisté míry ta zář. Nuže, co tomu říkáš? Jaké přesvědčení se v tobě zrodí? Není to vzrušující? Tedy omlouvám se, že jsem ti neposkytl podrobný výklad s přesně vymezenými definicemi. Nakonec víra často bývá to jediné, s čím se musíme spokojit, a vědění je pouhou iluzí...“

Petr na Lampáře jen civěl. „A proč... a proč ti lidé u Dvouocasé kočky nezářili?“ vysoukal ze sebe.

„*Usnuli*, Petře... Jako děti jistě zářili více, ale nyní se od své jiskry vzdálili, zabloudili a jejich světlo spí. *Skvělost* našeho města v tom nikomu nebrání. V Harfě žije *spící lid*. Ty ovšem nespíš, máš své přání – byť třeba nevědomé, to na tobě bylo vidět, a proto jsem tě oslovil!

Nyní ovšem musíme zpátky do Modré růže. Přece nechceme, aby děvčata odešla, aniž by ses s nimi rozloučil!“ Lampář nedal Petrovi čas na přemýšlení, otočil se a rychle scházel po točitých schodech Struny dolů. Petr musel téměř utíkat, aby jeho světlo neztratil.

Poté, co Lampář věž zamkl, Petr se ho chtěl zeptat, kde ten prášek vzal.

Lampář jej otázku nenechal ani vyslovit. „Prosím, už se mě na nic neptej! Řekl jsem ti všechno, co potřebujeme vědět. A o čem bychom si povídali příště? A teď honem!“ pobídl ho k chůzi a rychle zamířili zpět k Modré růži. Petr se již více vyptávat nechtěl, pouze hleděl na zlatou září protkané budovy a těšil se z toho světla.

Když se znovu ocitli v útulném podniku pro bohaté, Petr se již vůbec necítil zle. Účinky Virtuosova zraku byly příjemné. Lidé v Modré růži disponovali mnohem větší dávkou světla než ti u Dvouocasé kočky. I zde někomu více zářilo tělo, jinému zas hlava, ale většina návštěvníků zářila rovnoměrně. Zřejmě však ani zde v sobě nikdo nenosil tolik světla jako Lampář. Tu si Petr potěšeně uvědomil, že i záře jeho samotného je jednou z nejsilnějších.

Lampář se k němu naklonil a zašeptal: „Podívej, obě slečny čekají, až je někdo vyzve k tanci. Půjdeš tančit s Andělkou?“ ukázal na štíhlou dívku v černých šatech, ta jediná se svou září Lampářovi vyrovnala. „Nebo si vybereš Sofii?“ kývl směrem k pohledné slečně v modrých šatech. Petr ji sotva poznal. Nebylo v ní žádné světlo. Naopak, v jejím nitru pulzovala jakási temnota, která vše světlé pohlcovala.

Petr zamžikal a opět pocítil závrať. Na okamžik stál a mračil se na obě dívky, obě mu pohled zmateně opětovaly. Poté se otočil na Lampáře. Zahleděl se do jeho černožlatých očí a byl pevně rozhodnutý. „Doufám, že jsme jen sjetí a nic víc,“ odsekl rozzlobeně a zamířil k Sofii.

„Ty trumbero,“ povzdechl si Lampář a obrátil oči v sloup.

Sofie vyšla Petrovi naproti. Obdařila jej úsměvem a beze slova začali tančit. Ze všech sil se snažil nevšímat si podivné temnoty, která hnízдила v jejím nitru; nebylo to nic snadného.

Tázavě se na něj zahleděla „Už jsem si dělala obavy, že se nevrátíš... Vypadáš podrážděně... Předpokládám, že ti tvůj přítel Lampář řekl něco, co ti na náladě nepřidalo.“

„No, popravdě mám za sebou dost náročný den. A ten Lampář je dost zvláštní člověk,“ nezmohl se Petr na delší odpověď. Šedé oči Sofie Salamandry na něj však stále zkoumavě hleděly. A zpoza nich hleděla tma.

Petr nezvládl pohled opětovat a odvrátil zrak.

„Co se stalo?“ zajímalo Sofii.

„Na rozdíl od tebe pocházím z úplně bezvýznamné rodiny. Myslím, že nikdo z mých předků nebyl nijak důležitý,“ začal vyprávět a zahanbeně se podíval na svůj oblek, který šili roboti a ve kterém nyní byla navíc malá díra od nože.

„Každý je svým vlastním způsobem důležitý. Nemáš se za co stydět,“ usmála se Sofie. To Petra povzbudilo.

„Můj sen bylo vyhrávat závody... Bavil mě sport... Chtěl jsem se dostat do Havraní čtvrti... Moc rád bych tam bydlel. Nyní trénuju na olympijské hry. Možná je to pošetilé, ale myslím, že naděje tu je.“

„Říkala jsem si, že budeš sportovec...“

„No a netuším proč, ale dneska mě někdo chtěl oloupit, a asi by jim ani nevadilo, kdyby mě zabili.“

„Cože?!“

„Přepadli mě dva muži v kapucích. Měli nože. Já jsem je odzbrojil a oni utekli.“

„Teda...“ Sofie překvapeně zamrkala, načež pohlédla na Petra s obdivem.

„Nenapadlo mě, že se něco takového může stát i v Harfě. A když jsem to ohlásil, zmocnil se mě děsný pocit. Nemyslím si, že by na tom, co se mi stalo, někomu z mých blízkých nějak záleželo – tedy záleželo do té míry, aby s tím něco začali dělat... Bydlím už několik měsíců sám a se svou rodinou téměř nejsem v kontaktu. Až jim jednou o tom přepadení povím, nejspíš se podiví, zanádaávají si, a pak už se nebudou dál více zajímat. No, nevím, to je asi jedno.“

Prostě jsem se šel projít do Havranova, pryč od toho všeho, od prázdných výrazů... Tam jsem potkal Lampáře. Poznal, že jsem ze Zahradní čtvrti. Vyptával se mě, co tam dělám. A když jsem mu řekl to, co teď tobě, vzal mě sem. Netuším, proč to udělal. No a teď asi není nadšený, že tančím s tebou a ne s tamhletou dívkou,“ ukázal očima na huběnoučkou Andělku, která opět tančila s Lampářem.

„A ty znáš Lampáře dobře?“ zajímalo Petra.

„S Vilémem jsme k sobě nikdy neměli blízko,“ zaškaredila se Sofie a tma v ní zavířila. „Jeho matka byla cenzor a správce města před mým dědečkem. Vlastně Lampářové to tu spravovali od nepaměti. On naši rodinu nenávidí. Myslí si, že jsme odpovědní za zmizení jeho rodičů, ale to není pravda.“

„Jeho rodiče zmizeli?“ zpozorněl Petr.

„Ano, ty tohle nevíš?!“

„Ne...“

„Pravda, v Zahradě se tyhle věci asi moc neřeší... Zkrátka, před mnoha lety, den ze dne, manželé Lampářovi zmizeli a zbyl tu jen malý Vilém. Byla to

veliká záhada. Snad se vypravili daleko od Harfy, kam-si do divočiny, do zničeného světa, a potkalo je cosi zlého. Tehdy Vilémovi mohly být tak tři roky. My dva jsme tou dobou ještě nebyli na světě. Pak se ho ujmulí rodiče té herečky, Julie Jitřenky.

Lampář byl vždy přinejmenším trochu výstřední, ale někteří lidé ho tu mají rádi. Je jim ho líto. A moje rodina je u něj na černé listině proto, že se dědeček chopil správy města po jeho rodičích. Dědeček se pokoušel Viléma na vykonávání nejvyšších funkcí připravit, ale Lampářovo chování bylo stále více nepřipustné. Proto dědeček od svého původního záměru upustil a nakonec přislíbil tyto funkce mně.

Tak nás Lampář pomlouvá, kde může. Dopustil se i mnoha výtržností, většinou pod vlivem alkoholu. Jednou ho dokonce zatkli za to, že napadl dědečkovy podřízené. Můj otec ho podezírá, že se nám několikrát vloupal do domu... Tyhle nepříjemné incidenty se čas od času opakují. Řada lidí Lampáře stále uznává, protože chovají v úctě jeho předky. I sám dědeček s ním soucítí a vícekrát jsem od něj slyšela, že Vilémova matka byla skvělá žena. Je pravděpodobné, že Lampář zkrátka ztratil rozum, když přišel o své blízké.“

„Myslíš si, že je nebezpečný?“ vyklouzl z Petra dotaz, za který se ihned zastyděl.

„No... Možné to je,“ uvažovala Sofie. „Dějí se kolem něj ty nejpodivnější věci. Když byl mladý, měl ženu, s níž očekával dítě. Ovšem nakonec se potomka nedočkali; Lampářova žena to malé zřejmě nedonosila.

A nedlouho poté zemřela i ona sama. Prý se sama zabila, nicméně přišla o život za podezřelých okolností. Zaslechla jsem, že prý byla velice ztrápená. Rozhodně jí manželství s Vilémem žádné štěstí nepřineslo. Možná na jejím nehezkém konci nesl svůj díl viny.

Také se zdá, že Lampář podědil po svých rodičích zájem o divočinu tam venku. Často se stává, že na velice dlouhou dobu zmizí z města a nikdo o něm nic neví. Nikdy jsem neslyšela, že by někdo vyrážel někam jinam než do okolí Harfy nebo rekreačních vsí. On ale prý putuje mnohem dál.

Je ti tedy jasné, že Vilém průšvihy jen přitahuje. Povídá se, že se pokusil sáhnout si na život. Má to v hlavě zpřeházené... A na nás Salamandry svádí všechno zlé, co ho potkalo. Obviňuje nás z mnoha ohavností, které se nikdy nestaly. Ale dědeček je z toho spíše smutný, nežli aby se zlobil. Naštěstí za dědečkem stojí mnoho rozumných lidí, abys věděl, a Lampářovi prostě nedovolí dělat si, co se mu zachce.“

„Teda...“ vrtěl Petr hlavou.

„Možná nebezpečný je, možná není... Ale dnes jsme se díky němu poznali,“ zamrkala na něj.

Petr se na ni po jejích posledních slovech usmál a ona na něj také. Už ani tolik nevnímala tu temnotu. Skladba skončila. Počkali na další a pokračovali v tanci. Petr se rozhlédl po Lampářovi. Seděl u stolu s Andělkou a povídali si. Docela by ho zajímalo o čem. *Dal té hubené dívce svou drogu, jako mně předtím? A kdo vlastně ta Andělka je, že Lampář tolik stál o to, abych šel tančit právě s ní?* Petr musel

Lampářovi v duchu přiznat, že dívka v černém působí mile. Ale Sofie byla rozhodně přitažlivější.

„Jsem rád, že mě sem Lampář přivedl,“ prohlásil. Následně uvažoval o tom, zda má Sofii říct o Lampářově pastilce a o jejich účincích. Nakonec se rozhodl, že tak zatím neučiní.

Sofie na něj vážně pohlédla. „Vím, že Lampář je zdejšíím životem strašně otrávený. Proto vyhledává lidi, kteří jsou nějakým způsobem výjimeční nebo podivní. Evidentně i ty, Petře, jsi výjimečný. Myslím, že se toho od něj můžeš ledacos dozvědět, pokud se s ním spřátelíš. Ovšem jestli se o něco takového pokusíš, buď velmi, velmi opatrný.“

„Ty si myslíš, že bych se s ním měl dál bavit?“ zeptal se Petr překvapeně.

„Zapletl ses s nevyzpytatelným mužem, o tom není pochyb. Nesnaž se poštvat si ho proti sobě. Přátelství s ním ti může být velmi ku prospěchu. Čím více jej poznáš, tím více budeš vědět, co od něj můžeš očekávat,“ odvětila příkře. Petr byl po této odpovědi zamlklý.

Tančili ještě mnoho tanců, něco vypili a čas běžel. Povídali si i nadále, ale naštěstí již ne o Lampářovi. Petr Sofii vyprávěl o tréninku na olympijské hry, o jednotlivých disciplínách a o dalších závodech. Tu a tam mu docházela témata, naštěstí Sofie nebyla mlčenlivá a uměla vést hovor. Vyprávěla, že většinu času tráví studiem, prý na tom její děd trvá. Pověděla mu, že také cvičí, ale v Havranově. Bavili se také o hudbě i o divadle. A hodiny plynuly.

Temnota, jež Sofii naplňovala, slábla. Petrovi působila vrásky čím dál méně a znatelnou úlevu mu přineslo zjištění, že jeho společnice není jediný host Modré růže, jehož nitro nabývalo barvy bezhvězdné oblohy. Zprvu si všímal pouze světla, jelikož bylo mnohem nápadnější. Nyní však stále častěji vnímal osoby, které v sobě nosily černou mlhu podobnou té Sofiině. Ještě více však Petra zaujali ti, kteří v sobě měli světlo i tmu. Den a noc uvnitř některých návštěvníků tančily do rytmů hudby a někdy splývaly v nezajímavou šed.

Účinky Virtuosa zraků se však pomalu vytrácely. Petr se Sofií na parketu téměř osaměli. Hodiny na zdi ukazovaly půlnoc.

„Asi už nadešel čas se rozloučit,“ usoudila Sofie.

„Bohužel,“ přisvědčil.

„Buď zítra v deset na hlavním náměstí v Havranově,“ zašeptala mu do ucha a políbila ho na tvář. „Dobrou noc,“ otočila se a odešla.

Petr zůstal chvíli na parketu stát sám jako v mrákotách. Následně zamířil ke stolu, kde předtím seděl s Lampářem, ten už ale v Modré růži nebyl k vidění. Petr se tedy aspoň u stolu napil a vydal se k východu. Ulice byla takřka liduprázdná a Petr si přál být co nejrychleji doma.

„Takže Sofie se ti moc líbí?“ ozval se vedle něj Lampářův jasný hlas.

„Ano,“ odpověděl Petr bez váhání.

„Nic nezměnilo tvůj názor na to, že právě ona je tou správnou osobou, jíž chceš věnovat svůj čas?“

„Ne. Skvěle jsem se s ní bavil... Odpusťte, Viléme, už jsem unavený a jdu domů. Děkuji vám za večeři.“

„Ještě počkej,“ zadržel jej Lampář. „Tady máš vstupenku na vánoční maškarní ples, který pořádají lidé z Havranova. Bude to asi stejná nuda jako jiné plesy ve městě, jenže tady bude *lepší společnost*. Takže tam bude i lepší nuda. Byl bych moc rád, kdyby ses tam ukázal,“ usmál se, načež podal Petrovi zlatý lístek.

„Díky, myslím, že se ukážu,“ odvětil Petr a vzal si ho. „Tak já tedy jdu.“

„Jistě, chceš doprovodit?“

„Ne, děkuji.“

„Tak tedy dobrou noc.“

„Dobrou,“ Petr mávl na rozloučenou a spěchal pryč.

Lampář se opřel o zeď a vyndal si z kapsy skleničku s červenými pilulkami. Pár si jich vysypal do dlaně a spolkl je. Poté zavřel oči a odkráčel pryč. Aniž by si toho kdokoliv všiml, některé pouliční lampy, pod nimiž procházel, zhasínaly.

4. Petr, Harfa

Oblaka již vysypala všechny sněhové vločky a druhého zimního rána slunce vycházelo na modrojasné obloze. V Havranově by se nenašla jediná ulice krytá střechou, pročež cestu příkrývala dokonale bílá pokrývka. Paprsky odrážející se od sněhu rozzářily celou čtvrt. Petr si zapomněl vzít sluneční brýle, kvůli čemuž

musel mhouřit oči. Hledal náměstí, a přestože mrzlo, až praštělo, potil se, jelikož měl zpoždění. Dole ve městě odbíjela desátá hodina a on stále nebyl na místě.

Na kruhové náměstí s okrasnými stromky dorazil s pětiminutovým zpožděním – přesně ve chvíli jako Sofie. Říkal si, že v životě nezažil lepší přivítání, než když se nyní jejich rty na okamžik dotkly. Také si nepamatoval, že by měl někdy dříve takhle dobrou náladu. Chodili po Havranově, pod nohama jim křupal čerstvě napadaný sníh, před ústy se jim srážely obláčky páry a jejich tváře rudnuly. Když Petr málem upadl na zamrzlé louži, protože ze své společnice nespouštěl oči a nevěnoval pozornost nástrahám na cestě, Sofie jej uchopila za ruku.

Petr se nemohl nabažít krásy kolem a předsevzal si, že jeho život nebude mít smysl, pokud nebude jednou bydlet zde. Sofie si tu a tam vyměnila s kolemjdoucími vřelé pozdravy a Petr si je se zájmem prohlédl. Nabýval dojmu, že nejen honosné domy, ale i lidé jsou zde jaksi lepší nežli v Zahradě. V Havranově se místní mohli povětšinou pyšnit štíhlou postavou a důstojným držením těla. Také se zdálo, že se častěji usmívají. Jelikož obyvatelé Zahradní čtvrti sužovaly epidemie obezity a depresí, rozdíly byly na první pohled zjevné.

Křížem krážem se procházeli bohatou čtvrtí a Petr nechápal, proč tak již dříve neučinil sám. *Přece jsem si tolik přál tady bydlet, ale abych se tu předtím pořádně porozhlédl, to ne. Teprve včera mě sem nohy zanesly... A již včera se v mém srdci cosi pohnulo. Tahle čtvrť toho má tolik*

co nabídnout! Petrovo přání se nyní stávalo ještě naléhavějším, přesto poprvé v životě zanedbával trénink. Zanedbával to, co pokládal za smysl svého života. Navzdory tomu byl šťastný. Napadlo jej, že člověk by možná neměl mít jen jediný cíl.

Sofie se usmívala, a když jí Petr prozradil, že se tu nijak zvlášť nevyzná, překvapilo ji to. Poté začala ukazovat na zdejší sídla a vyprávěla mu o osudu domů i lidí, kteří je obývali. „Tady bydlí Julius Skrofa, ten vyhrál šestkrát olympijské hry v boxu. Jestli ho někdy potkáš, určitě ho poznáš podle obličeje. Má tolik jizev a jeho nos – ani nechtěj pomyslet... Jeho žena pracuje v zoologické. Jejich dům je hotový zvěřinec; mají asi dvanáct psů a kočky bys ani nedokázal spočítat. Chudáci jejich sousedi... Tohle je Kosmatá vila, v ní žije Jan Lyns, ten pracoval pro dědečka. Vedl odbor vzdělávání. Už je velmi starý, nyní o něj pečuje jeho vnučka. Mimochodem nebožka jeho žena byla významnou historičkou...”

Petr s nadšením poslouchal Sofiino vyprávění o zajímavých osobách, které měly samy pro sebe veliké domy a kterým OP pomáhala více než lidem v Zahradě. O některých osobnostech již dříve více či méně slyšel a všichni byli mnohem zajímavější než ti, které osobně znal. Když mu Sofie ukázala přenádhernou vilu svého dědečka, začal pocítovat podivnou úzkost.

„Proč se mračíš?“ přerušila svůj monolog.

„No, já ti ani nevím,“ přiznal popravdě.

„Mám to z tebe páčit?“ zeptala se a zvedla výhružně obočí. Stále se však usmívala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Druhý letopočet 1 -Jetel.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.